

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **Benediktinské arcidiocesi sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze Břevnově**, se sídlem Markétská 1, Praha 6, zastoupeného JUDr. Alenou Štumpfovou, advokátkou, se sídlem Markétská 1, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské nám. 471/1, Praha 1, proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 24. 5. 2006, č. j. 7050/2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2009, č. j. 6 Ca 220/2006 - 128,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2009, č. j. 6 Ca 220/2006 - 128, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2009, č. j. 6 Ca 220/2006 - 128, jímž byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2006, č. j. 7050/2006, kterým byl zamítnut rozklad a potvrzena rozhodnutí žalovaného, jimiž došlo postupem přezkumného řízení ke zrušení pravomocného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu, ze dne 6. 10. 2005, č. j. MHMP 111792/2005/Stj, jímž bylo vydáno závazné stanovisko ve smyslu § 14 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“). Citovaným rozhodnutím Magistrátu byla shledána příprava navrhovaných prací na nemovitosti žalobce, objektu sýpky v areálu Břevnovského kláštera, z hlediska státní památkové péče jako přípustná (dále jen „rozhodnutí Magistrátu“).

Městský soud v Praze v napadeném rozsudku žalobu zamítl s tím, že postup žalovaného byl správný, pokud zrušil pravomocné správní rozhodnutí v rámci přezkumného řízení podle § 94 a násl. zákona č. 500/2004, správního řádu, v pozdějším znění (dále jen „správní řád“), protože zrušené rozhodnutí Magistrátu nebylo náležitě odůvodněno. Nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí znamená porušení procesního předpisu a naplnění podmínky pro využití mimořádného opravného prostředku. K námitce stěžovatele, že neexistenci jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy nemůže z moci úřední nahradit žalovaný v řízení o přezkoumání pravomocného rozhodnutí a takové rozhodnutí zrušit a že žalovaný byl povinen poskytnout výkonu práv žalobce podle pravomocného rozhodnutí Magistrátu účinnou ochranu a zaručit mu jejich nenarušitelnost, přičemž se svým postupem dopustil zneužití práva za účelem prosazení svého subjektivního názoru na způsob realizace ochrany kulturní památky, městský soud konstatoval, že nedostatečné odůvodnění žalovaným zrušeného rozhodnutí je tak intenzivním porušením zákonnosti, že práva nabytá účastníkem v dobré víře ji nevyváží. Další důvod nezákonnosti rozhodnutí zrušeného napadeným správním rozhodnutím Městský soud v Praze shledal v tom, že rozhodnutí Magistrátu ve věci studie využití a přístavby objektu sýpky v areálu Břevnovského kláštera není dostatečně odůvodněné také proto, že v něm nebylo přihlédnuto k nařízení vlády č. 111/1991 Sb., o prohlášení Břevnovského kláštera za národní kulturní památku.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že napadený rozsudek je nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem a z důvodu vad řízení před správním orgánem. Stěžovatel poukazuje na to, že pravomocné rozhodnutí Magistrátu, které bylo zrušeno napadenými správními rozhodnutími, dodrželo zásadu, že rozhodnutí ve správním řízení musí vycházet ze spolehlivě a úplně zjištěného stavu věci. Zrušením rozhodnutí Magistrátu pak byla porušena zásada právní jistoty svědčící stěžovateli a byla jím dotčena práva účastníka správního řízení nabytá v dobré víře. Stěžovatel poukazuje na to, že napadená správní rozhodnutí se opírají o odborné úvahy, které nevyplývají z podkladů správního spisu, a že ze strany Národního památkového ústavu nebyly v původním správním řízení předloženy kvalitní podklady. Dále stěžovatel poukazuje na to, že napadená správní rozhodnutí vycházejí ze skutkového stavu, který nemá oporu ve správním spise.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že trvá na zákonnosti a správnosti stížností napadeného rozsudku městského soudu a námitky stěžovatele považuje za irelevantní. Dále poukázal na stylistické chyby podání stěžovatele a navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud z napadeného správního rozhodnutí dále konstatuje, že dalším důvodem, pro který žalovaný v přezkumném řízení zrušil rozhodnutí Magistrátu, je jeho rozpor s § 14 odst. 3 zákona o státní památkové péči, neboť Magistrát ve svém rozhodnutí stanovil podmínky, které nevycházejí ze současného stavu poznání kulturně historických hodnot řešené sýpky. Dále žalovaný uvedl, že rozhodnutí Magistrátu je protiústavní, neboť výkon státní moci v přenesené působnosti orgánů hlavního města Prahy musí být prováděn v přísném souladu se zákonem, přičemž v tomto případě tomu tak nebylo. Došlo tak k překročení čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Poté, co Nejvyšší správní soud zjistil, že jsou splněny všechny procesní podmínky pro věcné projednání a rozhodnutí kasační stížnosti, přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu stěžovatelem uplatněných kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud z obsahu soudního a správního spisu zjistil, že Národní památkový ústav jako odborná organizace státní památkové péče dne 9. 5. 2005 adresoval stěžovateli na základě jeho žádosti ze dne 15. 2. 2005 vyjádření ke studii označené jako „Studie využití a přístavby k objektu sýpky, areál Břevnovského kláštera, k. ú. Břevnov 12/1, 14, Praha 6“ zpracované Ateliérem M1 architekti s. r. o., Mgr. Akad. Arch. P. J. v lednu 2005 (dále jen „architektonická studie“). Ve svém vyjádření Národní památkový ústav rekapituluje, že v 90. letech minulého století bylo zpracováno několik studií využití sýpky, které byly pro Národní památkový ústav neakceptovatelné z památkového hlediska, a sýpka tak byla užívána ke skladovacím účelům. Národní památkový ústav dále konstatoval, že předložená architektonická studie je pro řešení budoucího využití sýpky přínosná, k návrhu nadzemní části budovy však vyjádřil negativní stanovisko a doporučil přehodnotit návrh novostavby pouze na podzemní technologické a provozní zázemí s případnou minimalizovanou nadzemní přístavbou. Dále Národní památkový ústav uvedl, že toto jeho vyjádření není odborným vyjádřením ve smyslu zákona o státní památkové péči.

Stěžovatel přípisem ze dne 12. 7. 2005 Národnímu památkovému ústavu vysvětlil, že benediktini po převzetí Břevnovského kláštera odstranili havarijní stav všech objektů a zprovoznili jednotlivé klášterní budovy; rovněž čtyři hospodářské objekty jsou zcela opraveny a slouží novému účelu. Ve vstupním nádvoří zůstala dosud nevyužitá sýpka, jejíž umístění na přístupové cestě ke kostelu ji předurčuje zvláště v přízemí ke kulturnímu využití pro veřejnost. Pokusy o její rekonstrukci však narážely na památkovou ochranu, která byla v konfrontaci s požárními a hygienickými předpisy. V posuzované studii je tedy navrhováno zbudování „kontejneru - skleníku“, který je z 80 % objemu pod úrovní terénu za sýpkou, kterážto novostavba převezme veškeré nutné stavebnětechnické potřeby a barokní sýpka zůstane intaktní bez rušivých zásahů. K tomu architekt, který zpracoval architektonickou studii, v připojeném přípisu ze dne 10. 7. 2005 uvádí, že nadzemní část technického zázemí je navržena jako lehký prosklený pavilon, odtržený od masivní stavby sýpky a obklopený zelení, který svou subtilní formou nepoškozuje národní kulturní památku. Dále je ve vyjádření architekta uvedeno, že pokud jde o osvětlení půdního prostoru, pak je několik možností řešení, např. novými prosvětlovacími otvory na západní straně vloženými do střešní konstrukce (která byla celá nově zbudována v roce 2004) ve formě ateliérových oken, a že snaha chránit objekt s úplně novou střechou před zřízením ateliérových oken nebo jiné z variant prosvětlení není úměrná významu, který pro realizovatelnost rekonstrukce tento problém znamená.

Na základě žádosti stěžovatele ze dne 24. 5. 2005 vydal Magistrát hlavního města Prahy, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu, pod č. j. MHMP 111792/2005/Stj dne 6. 10. 2005 závazné stanovisko ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o státní památkové péči (již výše označované jako „rozhodnutí Magistrátu“). Magistrát zde konstatuje, že příprava navrhovaných prací v rozsahu předložené studie je z hlediska zájmu

státní památkové péče přípustná. Přípustnost realizace studie je podmíněna tím, že sýpka bude prosvětlena ateliérovými okny v západní střešní rovině, počet ateliérových oken a jejich rozměry budou stanoveny na základě výpočtu denního osvětlení jako minimální, stávající celkový počet střešních oken v západní střešní rovině zůstane zachován a do východní střešní roviny nebude zasahováno. Novodobá eurookna v podélných stěnách sýpky budou nahrazena novými okny s rámem z masivního dřeva, návrh úprav podlah sýpky bude zpracován ve variantách a dále konzultován. V odůvodnění rozhodnutí Magistrátu je vysvětleno, proč se Magistrát hlavního města Prahy neztotožnil se závěry odborného vyjádření příslušné odborné organizace státní památkové péče a vycházel ze závěrů Sboru expertů Magistrátu hlavního města Prahy, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu, který studii ocenil jako kvalitním způsobem připravenou včetně archivních rešerší a plánů; návrh byl shledán jako respektující historický původ areálu. Dále je v rozhodnutí Magistrátu konstatováno, že novostavba tvoří izolaci sýpky vůči terénní vlhkosti a doplňuje historický objekt o funkční zázemí a že účastník řízení (stěžovatel) doplnil v průběhu řízení upravené výkresy západního průčelí sýpky se zakreslením varianty ateliérových oken, varianty volských ok a prosklených tašek. V rozhodnutí Magistrátu je rovněž zmíněno, že Sbor expertů uvedl, že nové využití přízemí a revitalizace objektu je přínosem a že preferuje variantu s ateliérovými okny.

Jedním z podkladů pro rozhodování Magistrátu bylo odborné vyjádření Národního památkového ústavu, který se odvolává na předchozí vyjádření, zpracované pro vlastníka, a uvádí, že k návrhu má zásadně negativní stanovisko a že některá variantní řešení osvětlení půdního prostoru jsou nepřijatelná. Stanovisko není nijak zdůvodněno, obsahuje pouze tvrzení: *„z hlediska zájmů památkové péče zásadně a rozhodně nesouhlasíme s navrhovanou nadzemní částí přístavby sýpky a navrhovanými úpravami jejího střešního pláště mimo původní tvar a množství vikýřů“*.

Rozhodnutí Magistrátu ze dne 6. 10. 2005 nabylo právní moci dne 14. 11. 2005. Ze správního i soudního spisu vyplývá, že Sbor expertů Magistrátu hlavního města Prahy má 12 členů, a to historiků architektury, výkonných architektů, historiků umění, akademiků, historiků a úředníků z oblasti památkové péče (jmenovitě to jsou: doc. PhDr. M. B., Dr.Sc., docentka fakulty ČVUT, vedoucí katedry vývoje umění a architektury, ing. arch. O. D., výkonný architekt v oboru rekonstrukce památkových objektů, PhDr. J. H., historik, ing. arch. Z. L., publicista, kritik a historik architektury, ing. arch. P. M., výkonný architekt v oboru rekonstrukce památkových objektů, Mgr. V. M., kunsthistorička a bývalá ředitelka Národního památkového ústavu v Praze, ing. arch. J. M., zástupce vedoucího odboru Magistrátu hlavního města Prahy, ing. arch. J. S., výkonný architekt v oboru rekonstrukce památkových objektů, PhDr. M. Z., ředitel Národního památkového ústavu, územního odborného pracoviště hl. m. Prahy, doc. ing. arch. J. C., výkonný architekt v oboru rekonstrukce památkových objektů, Mgr. J. K., vedoucí odboru památkové péče Magistrátu hlavního města Prahy, prof. PhDr. M. H., CSc., profesor dějin umění, ředitel Ústavu pro dějiny a umění a prorektor UK). Ze stanoviska Národního památkového ústavu předloženého v řízení o vydání rozhodnutí Magistrátu, jež podepsal PhDr. J. Š., hlavní konzervátor a vypracoval ing. arch. Z. Ch., není patrné, že by se na něm podílely jiné osoby z Národního památkového ústavu či odborníci stojící mimo něj.

Národní památkový ústav svým podáním ze dne 25. 11. 2005, označeným jako podnět k přezkoumání rozhodnutí odboru kultury mimo odvolací řízení podle § 65 správního řádu, prohlásil, že stanovení přípustnosti prací je v rozporu s podmínkou uvedenou v § 2 odst. a) a odst. b) nařízení vlády č. 111/1991 Sb. z 13. 2. 1991, o prohlášení Břevnovského kláštera národní kulturní památkou. Vážné ohrožení národní kulturní památky dle Národního památkového ústavu spočívá v tom, že je navrhovaná novostavba situována v těsné blízkosti západní fasády sýpky, a to v mimořádně pohledově exponované poloze, a také v tom, že projektant studii s Národním památkovým ústavem nekonzultoval a ani jej o její přípravě neinformoval. Navrhovaná prosklená hranolová novostavba by dle Národního památkového ústavu vytvořila dominantní novotvar, který by v exponovaném pohledu na klášter zcela znehodnotil tuto výjimečnou hodnotu areálu Břevnovského kláštera.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zkonstatoval, že odborné vyjádření Národního památkového ústavu pro účely řízení před Magistrátem hlavního města Prahy je velmi kusé a neobsahuje věcnou, odbornou ani právní argumentaci. Rovněž podnět Národního památkového ústavu k přezkumu rozhodnutí Magistrátu není nijak odborně odůvodněn a opět nemá ani dvě strany textu. Pouze zdůrazňuje, že by jednopatrová prosklená hranolová novostavba v bezprostřední blízkosti významné klášterní stavby zcela znehodnotila výjimečnou hodnotu areálu Břevnovského kláštera, bez odůvodnění, jak k tomuto závěru Národní památkový ústav dospěl a z jakých úvah při tom vycházel. Pak již je v podnětu pouze ocitováno ustanovení § 2 vládního nařízení č. 111/1991 Sb. Naopak rozhodnutí Magistrátu má šest stran, vypořádává se se zamítavým stanoviskem Národního památkového ústavu a polemizuje s ním svými argumenty, argumenty účastníka řízení (stěžovatele) i argumenty svého Sboru expertů. Argumentace Magistrátu hlavního města Prahy je pak ještě rozšířena přípisem ze dne 22. 12. 2005, který poukazuje na to, že v památkové péči jsou doklady úspěšného a organického začlenění soudobého architektonického novotvaru do historického prostředí, a to i v areálu nejvýznamnější národní kulturní památky.

Ze správního spisu dále vyplývá, že známé a publikované dobové veduty i pozdější fotografie zobrazují Břevnovský klášter od jihovýchodu, tedy od tzv. Tejnky, zatímco posuzovaná stavba je navržena na západní straně sýpky, tedy za sýpkou, na ploše, která na těchto vedutách a fotografiích není vidět. Umístění sýpky na přístupové cestě ke kostelu ji dle architektonické studie předurčuje zvláště v přízemí ke kulturnímu využití pro širokou veřejnost.

Z napadených správních rozhodnutí vyplývá, že hlavní motivací podnětu k zahájení přezkumného řízení podle § 94 a násl. správního řádu byl odborný spor mezi dvěma veřejnými odbornými institucemi o co nejvhodnější věcné i památkové řešení opravy či dostavby objektu sýpky v areálu Břevnovského kláštera. Řešení architektonické studie, zadané stěžovatelem, které bylo aprobevováno rozhodnutím Magistrátu, vycházejícího z odborného stanoviska svého Sboru expertů, nebylo shledáno vhodným Národním památkovým ústavem, který svůj odborný názor prosazoval prostřednictvím přezkumného řízení dle § 94 a násl. správního řádu.

Vládní nařízení č. 111/1991 Sb. obsahuje § 2 tohoto znění: „Pro zabezpečení ochrany Břevnovského kláštera se stanoví tyto podmínky:

a) při rozhodování o obnově a využití Břevnovského kláštera musí být respektováno jeho architektonické a urbanistické pojetí a určující postavení vůči prostředí, v němž je umístěn, b) obnova Břevnovského kláštera musí směřovat k trvalému uchování jeho hmotné podstaty a památkové hodnoty se zřetelem na významnou hierarchii jednotlivých budov a ploch, c) způsob využití jednotlivých budov a ploch Břevnovského kláštera musí být přiměřený jejich památkovému významu a musí vycházet z jejich provozních a funkčních vztahů.“

Vládní nařízení č. 111/1991 Sb. bylo vydáno k provedení § 4 odst. 1 zákona o státní památkové péči, dle něž jsou kulturní památky prohlašovány za národní kulturní památky formou nařízení vlády.

Zákon o státní památkové péči stanoví, že základní podmínky obnovy kulturní památky musí vycházet ze současného stavu poznání kulturně historických hodnot, které je nezbytné zachovat při umožnění realizace zamýšleného záměru (§ 14 odst. 3 druhá věta).

Nejvyšší správní soud konstatuje, že Magistrát hlavního města Prahy je příslušným výkoným orgánem státní památkové péče na území hlavního města Prahy, který vykonává státní správu na úseku státní památkové péče, a byl tedy příslušný k vydání napadenými rozhodnutími zrušeného stanoviska. Ministerstvo kultury ani odborná organizace státní památkové péče k vydání stanoviska dle § 14 odst. 3 zákona o státní památkové péči příslušné nejsou. Odborná organizace státní památkové péče poskytuje Magistrátu hlavního města Prahy odbornou pomoc při plnění jeho úkolů (§ 29 odst. 3 zákona o státní památkové péči). Je to však Magistrát hlavního města Prahy, který v případě, že dodrží podmínku zákona, spočívající v tom, že podmínky obnovy kulturní památky musí vycházet ze současného stavu poznání kulturně historických hodnot, má i odbornou diskreci v rozhodování i schvalování způsobu, jakým má být obnova kulturní památky provedena.

Kusé vyjádření Národního památkového ústavu jako odborné organizace státní památkové péče neobsahuje správné informace (tvrzení, že s ním architekt studii nekonzultoval před jejím předložením Magistrátu hlavního města Prahy). Magistrát hlavního města Prahy si k výkonu své pravomoci v oblasti státní památkové péče zřídil vlastní poradní sbor, který pro něj připravuje odborná stanoviska a odbornou argumentaci k jeho rozhodnutím, což je z hlediska zákona o státní památkové péči vhodné řešení.

Přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu je podle názoru Nejvyššího správního soudu mimořádným prostředkem směřujícím do změny či zrušení již pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Jediným důvodem, pro který může příslušný správní orgán přezkoumávané pravomocné správní rozhodnutí v přezkumném řízení zrušit, je skutečnost, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3 správního řádu). Kritériem přezkoumávání je pak pouze zákonnost přezkoumávaného správního rozhodnutí, nikoliv též věcná správnost nebo jiná hlediska (srov. Vedral, J.: *Správní řád. Komentář*. Praha: Bova Polygon, 2006, s. 554, 555). I v případě rozporu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy však musí přezkoumávající orgán dbát na zachování zásady proporcionality vyjádřené v § 94 odst. 4 správního řádu: „Jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva

z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.“

Při využívání § 94 a násl. správního řádu je třeba dbát toho, že každý vrchnostenský správní akt, rozhodnutí, je již pojmově zásahem do subjektivních oprávnění a povinností osoby. Stalo-li se takové rozhodnutí pravomocným, musí státní moc poskytovat výkonu práv účinnou ochranu a jejich nositelům garanci nenarušitelnosti takovýchto práv. Tento princip není ostatně v právu ničím ojedinělým. Stejně tak ve sféře soukromého práva platí, že bude poskytnuta ochrana pokojnému stavu (*neminem laedere*) a této ochrany se lze bez pochybností dovolat i tam, kde by pokojný stav byl nastolen protiprávně. Navíc v teorii ani v praxi není zpochybňováno, že výkon státní správy se děje s presumpcí legality a správnosti. K odstranění věcných, procesních i hmotněprávních vad rozhodnutí slouží řádné opravné prostředky, podávané proti nepravomocným rozhodnutím. Jestliže se rozhodnutí stane pravomocným (doslova „nabude moci práva“, stává se právem), je jím vázán nejen jeho adresát, ale i jeho původce a rozhodnutí je považováno za zákonné a věcně správné. Je samozřejmé, že právo musí stanovit mechanismy, jak odstranit akty nezákonné, které se staly právem. Tyto mechanismy jsou však výjimkou, jejich uplatnění je vázáno na přísné podmínky a užijí se jen tam, kde zájem na odstranění nezákonnosti vyžaduje prolomení shora naznačených principů, a jen v rozsahu nezbytném k dosažení účelu (zásada *ne ultra vires*). Z toho plyne, že je povinností správního orgánu při zrušení rozhodnutí vždy zvážit, zda ochrana práv založených podle pravomocného rozhodnutí, při jehož vydání byl porušen zákon, může být odstraněna i jinak. (srov. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 10. 1996, sp. zn. 7 A 139/94).

K odstranění věcných, procesních i hmotněprávních vad správních rozhodnutí slouží řádné opravné prostředky, podávané proti nepravomocným rozhodnutím. **Přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu z roku 2004 je mimořádným opravným prostředkem** směřujícím do změny či zrušení již pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Kritériem přezkoumávání je pak pouze zákonnost přezkoumávaného správního rozhodnutí, nikoliv též věcná správnost nebo jiná hlediska. I v případě rozporu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy však musí přezkoumávající orgán dbát na zachování proporcionality mezi právy účastníka nabytými v dobré víře a právní jistotou na straně jedné a požadavkem na zákonnost na straně druhé.

V posuzované věci není sporné, že veřejným zájmem je ochrana kulturní památky a oba odborné útvary (Národní památkový ústav i Sbor expertů Magistrátu hlavního města Prahy) i oba orgány (Magistrát hlavního města Prahy, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu i Ministerstvo kultury) mají za cíl jeho dosažení. Oba orgány se však liší v odborném pohledu na to, jak zajistit, aby základní podmínky obnovy kulturní památky vycházely ze současného stavu poznání kulturně historických hodnot. Samotný odlišný názor příslušného orgánu na způsob obnovy kulturní památky však nezpůsobuje protiprávnost jeho rozhodnutí, pokud je dobře věcně vyargumentován. V případě, že se příslušný orgán řídil odborným názorem, který je přesvědčivě odůvodněn a který se opírá o názor odborného útvaru, není možno dovodit porušení § 14 odst. 3 zákona o státní památkové péči.

Odůvodnění napadeným rozhodnutím zrušeného rozhodnutí Magistrátu je dle Nejvyššího správního soudu dostatečné, a to jak svým rozsahem, tak svou argumentací

a nelze jej kvalifikovat jako nezákonné. Absence výslovné citace vládního nařízení č. 111/1991 Sb. v rozhodnutí Magistrátu, pokud byl jeho materiální obsah zohledněn v rozhodnutí i podkladové architektonické studii, sama o sobě nemůže znamenat protiprávnost takové intenzity, aby odůvodňovala zrušení rozhodnutí Magistrátu. Závěr městského soudu, že je rozhodnutí Magistrátu protizákonné, proto neobstojí. Městský soud naopak měl napadená rozhodnutí zrušit, neboť nebyl naplněn jediný možný důvod pro zahájení přezkumného řízení a pro vydání rozhodnutí, a to jeho nezákonnost. Rovněž další důvod nezákonnosti rozhodnutí Magistrátu, který v napadeném rozhodnutí uvádí žalovaný, a to rozpor s čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny nebyl naplněn, protože Magistrát hlavního města Prahy, jak již bylo uvedeno výše, postupoval v souladu se zákonem o státní památkové péči.

Nejvyšší správní soud již dospěl k závěru, že „*správní orgán musí při rozhodování na úseku památkové ochrany pečlivě vážit, zda omezení vlastnického práva ..., je proporcionální veřejnému zájmu na zachování památkové hodnoty ... Památková ochrana tedy nesmí volit extrémní řešení, nezohledňující v potřebné míře i jiné konkurující legitimní zájmy, práva či hodnoty a musí usilovat o co nejmenší omezení vlastnických práv dotčených vlastníků nemovitostí, která ještě vedou k dosažení cíle této ochrany.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009 - 52). Žalovaný i městský soud tedy měli při svém rozhodování rovněž zohlednit skutečnost, že přezkoumávané rozhodnutí Magistrátu šetří veřejný zájem na zachování památkové hodnoty a současně respektuje návrh vlastníka dotčené nemovitosti a jeho náklady, které již vynaložil.

Z důvodů výše uvedených dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly dány zákonné důvody pro zrušení pravomocného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu, ze dne 6. 10. 2005, č. j. MHMP 111792/2005/Stj, jímž bylo vydáno závazné stanovisko ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o státní památkové péči, kterým byla shledána příprava navrhovaných prací na nemovitosti žalobce, objektu sýpky v areálu Břevnovského kláštera, z hlediska státní památkové péče jako přípustná. Z toho důvodu jsou obě napadená rozhodnutí žalovaného nezákonná, a proto měla být městským soudem zrušena.

Napadené rozhodnutí městského soudu je tedy v rozporu se zákonem, a proto Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. ledna 2010

JUDr. Milada Tomková

senátu

předsedkyně